

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **CET 21, spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, zastoupené JUDr. Petrem Kotlíkem, advokátem se sídlem Jungmannova 31, Praha 1, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 3. 2013, čj. DRD/1341/2013, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2013, čj. 6 A 102/2013 – 67,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 19. 3. 2013, čj. DRD/1341/2013, žalovaná uložila žalobkyni pokutu ve výši 200 000 Kč za porušení povinnosti stanovené v § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“). Odvysíláním pořadu Televizní noviny, resp. reportáže „Příručka poradí, co do kostela“, dne 24. 8. 2012 od 19:30 hodin na programu Nova žalobkyně porušila povinnost zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivit a vyváženosti.

II.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 10. 9. 2013, čj. 6 A 102/2013 – 67, zamítl. Rozsudek městského soudu je stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

3. Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

4. Tvrdila, že nebyla řádně upozorněna na porušení zákona ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o vysílání, protože předchozí upozornění měla odlišný skutkový základ. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je podmínkou účinnosti předchozího upozornění existence shodného či typově obdobného skutkového stavu (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 3. 4. 2012, čj. 6 As 26/2010 – 101, č. 2632/2012 Sb. NSS). Předchozí upozornění se lišila i mezi sebou navzájem, každé se vztahovalo k odlišnému skutku. Odkázala-li žalovaná na odlišná upozornění, aniž by upřesnila, jak naplnila zákonnou podmínku pro uložení sankce, stěžovatelka se ocitla v nejistém právním postavení, protože ani žalovaná si nebyla jista, které z upozornění mělo být porušeno. Úvahy žalované jsou proto nepřezkoumatelné. Stěžovatelka dále namítla, že městský soud se nedostatečně zabýval námitkami týkajícími se předchozího upozornění a nezohlednil závěry usnesení čj. 6 As 26/2010 – 101. Žádné z předchozích upozornění nelze považovat za upozornění na jednání, které by bylo ve všech podstatných rysech obdobou nyní posuzovaného jednání. Upozornění se nezmiňují o požadavku na zasazení tématu do kontextu praxe v zahraničí či o nutnosti informovat o ustálených pravidlech oblákání. Nelze přisvědčit názoru žalované a městského soudu, že nezasazení problematiky do kontextu běžné praxe v zahraničí je totéž co neosvětlení problematiky v celé její šíři. Tyto dvě oblasti nejsou srovnatelné, pod *neosvětlení problematiky v celé šíři* by bylo možné podřadit téměř jakékoliv jednání. Takový výklad by však byl rozporný s požadavkem na určitost a nezaměnitelnost vymezení závadného jednání stěžovatelky. Upozornění neobsahují dostatečně konkrétní a s jinými skutky nezaměnitelný popis závadných jednání ani nevymezují jejich konkrétní skutkové znaky, které by vedly k závěru o porušení § 31 odst. 3 zákona o vysílání. Požadavek podobnosti vytýkaného jednání je třeba posuzovat restriktivně – nestačí vysoká míra podobnosti, musí jít o takřka totožné jednání (zpravidla reprízu) (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2013, čj. 7 As 5/2013 – 38). Městský soud měl zohlednit toto rozhodnutí a pokud nesouhlasil s jeho závěry, měl vysvětlit, proč jej nelze v dané věci aplikovat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2007, čj. 7 Afs 205/2006 – 60, a ze dne 17. 12. 2007, čj. 2 Afs 57/2007 – 92). Takto však městský soud nepostupoval, proto je napadený nezákonný a nepřezkoumatelný.

5. Městský soud se řádně nevypořádal s žalobní námitkou, že napadené rozhodnutí nemá oporu ve správním spisu. Tvzení žalované, že stěžovatelka je sankcionována, protože *„vybrala pouze ty osoby, které se názorově hodily pro jednostranné zpracování daného tématu, pro jednostranný pohled na danou příručku. Respektive pro to, že v reportáži poskytnula prostor hlasům pouze negativním.“* nebylo ve spisu doloženo. Jednalo se o spekulaci žalované, která v tomto směru neprovedla žádné dokazování. Úvaha byla nepřezkoumatelná, protože nebyla nijak zdůvodněna. Nepřezkoumatelný byl i rozsudek městského soudu, protože nezdůvodnil, proč nepřisvědčil žalobní námitce.

6. Stěžovatelka dále namítla nepřezkoumatelnost výrokové části rozhodnutí žalované pro nesrozumitelnost. Z ohraničeného textu pod slovem „*Rozhodnutí*“ nelze rozeznat, která část představuje záhlaví a výrok a která je odůvodněním rozhodnutí. Výroková část a odůvodnění rozhodnutí byly odděleny nedůsledně a nepřehledně. Stěžovatelka odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 – 75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 30. 9. 2013, čj. 8 As 124/2012 – 52, a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 11. 2001, sp. zn. 30 Ca 394/99. Městský soud se vypořádal s touto námitkou nedostatečně,

nevysvětlil, proč nezohlednil judikaturu Nejvyššího správního soudu, na níž stěžovatelka poukazovala. Soud pochybil, pokud neshledal námitku stěžovatelky důvodnou.

7. Podle stěžovatelky bylo nesrozumitelné i odůvodnění rozhodnutí žalované, které nesplnilo požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Bylo nepřehledné, místy zmatečné (viz např. úvaha žalované o absenci typově obdobného upozornění na str. 5 a násl. rozhodnutí). Nezrušil-li městský soud rozhodnutí pro tuto vadu, napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

8. Žalovaná nesprávně zhodnotila posuzovanou reportáž. V reportáži nebyl prezentován předpojatý a jednostranný pohled na věc. Bylo zde pouze sděleno, že existuje příručka Kněžského bratrstva svatého Pia X. (dále jen „bratrstvo“), která obsahuje výzvu ke konzervativnímu způsobu oblékání během návštěv církevních objektů. Způsob a rozsah prezentace výzvy odpovídal způsobu a rozsahu výzvy v příručce. Záměrem reportáže nebylo zesměšňovat pravidla obsažená v příručce, nýbrž atraktivním způsobem poukázat na problematiku způsobu oblékání v církevních objektech dle příručky. Stěžovatelka dále charakterizovala bratrstvo a zdůraznila, že dotázaní lidé hodnotili pouze pravidla v příručce, zejména s ohledem na stávající klimatické podmínky a jejich vlastní postoj k církevním institucím. K tvrzení žalované, že většina dotázaných se vyjádřila kriticky, stěžovatelka podotkla, že vynaložila maximální úsilí pro zajištění reprezentativního vzorku návštěvníků církevních objektů a jejich okolí. Pokud všichni dotázaní hodnotili pravidla v příručce negativně, sarkasticky či s nadsázkou, nelze stěžovatelce vytýkat nedostatek vyváženosti reportáže a nelze po ní požadovat, aby tyto názory nezveřejnila (cenzurovala). Stěžovatelka by neměla být trestána za to, že informuje o názorech veřejnosti, které mohou provokovat či vyvolat negativní odezvu. V takovém případě by došlo k excesivnímu zásahu do zpravodajské licence a základního práva na svobodu slova a projevu (viz např. rozsudky velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 1. 1999, *Fressoz a Roire proti Francii*, stížnost č. 29183/95, a ze dne 9. 6. 1998, *Incal proti Turecku*, stížnost č. 22678/93). Stěžovatelka zdůraznila, že žalovanou tvrzená manipulace s dotázanými nebyla nijak prokázána. Uvedení názoru znalce bratrstva nelze považovat za snahu o zesměšnění příručky a její hodnocení jako staromódní a dogmatické. Po stěžovatelce nelze požadovat, aby zamlčovala názor odborníka, protože je ve veřejném zájmu sdělovat informace o původu a důvodu výzev v příručce. Samotné přizvání odborníka nemůže být jediným důkazem závěru, že bratrstvo, resp. jeho pravidla jsou extremistická. Odborník toto ostatně neuvedl, úplně, pravdivě a nezaujatě se vyjádřil k povaze bratrstva. Takové vyjádření slouží objektivnímu pohledu na věc, jeho shoda s vyzněním celé reportáže nemůže být kladena stěžovatelce k tíži. Stěžovatelka uzavřela, že celkové vyznění reportáže bylo objektivní a vyvážené, opačný závěr by vedl k omezování základního práva na svobodu slova a projevu.

9. Stěžovatelka nesouhlasila s požadavkem žalované, aby v reportáži zmínila, že pravidla vhodného oblékání jsou běžná při návštěvě náboženských objektů i nenáboženských akcí včetně zahraničního kontextu. Sdělení této informace divákům by bylo nadbytečné a zároveň nesplnitelné – existence pravidel oblékání je všeobecně známa, nadto se jedná o příliš široké téma. Reportáž se nezabývala problematikou oblékání obecně, ale pouze v souvislosti s příručkou. Popsaný požadavek žalované byl nepřiměřený a neoprávněný, žalovaná nad rámec přípustné správní úvahy spekulovala o obsahu reportáže a pokoušela se jej dotvářet. Takové zásahy jsou v rozporu se svobodou projevu zaručenou v čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

10. Objektivita a vyváženost zpravodajství by měla být hodnocena s ohledem na skutečnost, že stěžovatelka je soukromoprávní subjekt. Nemůže jí proto být kladeno k tíži používání

prostředků sloužících ke zvýšení sledovanosti zpravodajství – sledovanost rozhoduje o stěžovatelčině existenci. Soukromoprávní zpravodajství proto má mít širší možnosti zařazovat do vysílání atraktivní zprávy či zprávy obsahující názorová stanoviska. Stěžovatelka naplnila požadavky § 31 odst. 3 zákona o vysílání.

IV.

11. Žalovaná uvedla, že judikatura Nejvyššího správního soudu není v otázce účinnosti předchozího upozornění jednotná (viz usnesení ze dne 8. 2. 2013, čj. 8 As 85/2012 – 47, kterým byla věc postoupena rozšířenému senátu). Usnesení rozšířeného senátu čj. 6 As 26/2010 – 101, ze kterého vychází stěžovatelka, neposkytlo jednoznačné řešení této problematiky, proto z něj nelze cokoliv dovozovat. Podle provozovatelů vysílání a některých senátů Nejvyššího správního soudu je předchozí upozornění účinné pouze v případě reprízování pořadu. Naproti tomu žalovaná zastává názor, že „obdobné“ jednání nelze vykládat jako jednání „stejně“. Je nepochybné, že provozovatel vysílání si musí být na základě upozornění vědom, jaké jeho jednání je považováno za závadné. Při posuzování této otázky je však třeba mít na paměti, že je profesionálem.

12. Žalovaná připomněla účel veřejných sdělovacích prostředků a poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, čj. 6 Aps 3/2012 – 57. Je-li provozovatel vysílání upozorněn na určitý závadný vzorec chování (například lhaní ve zpravodajství) vztahující se k určitým skutkovým okolnostem, měl by si být vědom závadnosti tohoto jednání i v souvislosti s jiným skutkovým základem. Ve vztahu k § 31 odst. 3 zákona o vysílání by provozovateli předem mělo být sděleno, co je neobjektivita a nevyváženost při tvorbě zpravodajských a politicko-publicistických pořadů. Provozovatel by měl být informován, že není objektivní, zpracuje-li reportáž jednostranně, je přitom lhotejné, ve prospěch koho či čeho tak učiní, rovněž není rozhodné, pro jaké subjekty to bude mít pozitivní, či negativní účinek. Tyto skutečnosti lze zohlednit při stanovení výše pokuty. Neobjektivita, resp. nevyváženost, je způsobena lživými fakty, jednostranným zpracováním, apod., nikoliv tím, jakým tématem došlo k porušení. Závěry usnesení čj. 6 As 26/2010 – 101 je třeba vyložit tak, že v podstatných rysech stejnými znaky se rozumí, že byl odvysílán zpravodajský (politicko-publicistický) pořad a v jeho rámci reportáž, která porušila zásadu objektivitu (vyváženosti) jednostranným zaměřením, manipulací s fakty, neposkytnutím prostoru pro opačný názor, neúplným informováním o věci, použitím neověřených informací, apod.

13. Výklad zastávaný stěžovatelkou by vedl k nepostižitelnosti daného jednání, protože v oblasti zpravodajství jsou reportáže reprízovány jen výjimečně, v době několika po sobě následujících dní. Žalovaná by v této krátké době nebyla schopná, i s ohledem na povinnost stanovení lhůty k nápravě, upozornit provozovatele vysílání. Obdobný názor jako žalovaná zastávají i některé senáty Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 30. 5. 2012, čj. 6 As 26/2010 – 123, nebo ze dne 15. 8. 2012, čj. 6 As 3/2011 – 119), podle kterých lze uložit pokutu za odvysílání spotu s odkazem na předchozí upozornění, které se týkalo odlišného spotu. Žalovaná poukázala rovněž na rozsudky ze dne 29. 5. 2013, čj. 3 As 64/2012 – 31, a čj. 3 As 65/2012 – 24, podle kterých je rozhodujícím působení pořadu na diváka, nikoliv shoda pořadů. Městský soud tedy postupoval správně, pokud posoudil tuto problematiku bez ohledu na judikaturu Nejvyššího správního soudu, protože ta v dané otázce není jednotná (srov. rozsudek ze dne 7. 2. 2013, čj. 9 Aps 10/2012 – 19). Žalovaná připomněla, že aktuální judikatura městského soudu je v předmětné otázce konstantní, městský soud se od ní nikterak neodchýlil. Podle žalované by měly být závěry usnesení čj. 6 As 26/2010 – 101 vyloženy v souladu s usnesením Ústavního soudu ze dne 25. 11. 2009, sp. zn. I. ÚS 1171/2009. Žalovaná dále poukázala na nález Ústavního soudu ze dne 29. 7. 2013, sp. zn. I. ÚS 671/13. Stěžovatelčin výklad je v rozporu s účelem a smyslem směrnice 2010/13/EU o koordinaci některých právních

a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách), (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2012, čj. 6 Ads 70/2012 – 60).

14. Vztah mezi předchozím upozorněním a následně uloženou pokutou v řešené věci existoval. Žalovaná upozornila stěžovatelku, že nemůže zpracovávat zpravodajské reportáže jednostranně, jednostrannost přitom byla způsobena neosvětlením problematiky v celé šíři, absencí opačných argumentů a neposkytnutím prostoru pro vyjádření zúčastněných stran. Stěžovatelka tedy v době zpracování posuzované reportáže věděla, jak ji nemá zpracovat.

15. Žalovaná nepřisvědčila ani tvrzení stěžovatelky, že neuvedení tématu v kontextu běžné praxe i v zahraničí a ustálených pravidel oblékání neznamená neosvětlení problematiky v celé její šíři. Požadavek na určitý standard oblékání je běžný a nelze pro něj odsuzovat žádnou instituci či skupinu. Přistoupila-li stěžovatelka k opačnému postoji, je třeba dovodit, že neosvětlila problematiku v celé šíři. Reportáž ignorovala skutečnosti hovořící ve prospěch opačného závěru (tj. závěru, že přístup církve není zpátečnický, nenormální či extremistický). Dané téma pojala tak, že církve vydala příručku, takže dělá nesmyslné kroky. V tom spočívalo jednostranné zpracování reportáže.

16. Žalovaná se ohradila proti názoru stěžovatelky, že byla pokutována za to, že pro reportáž vybrala jen osoby, které hovořily o problému negativně. Žalovaná požadovala pouze, aby se v reportáži vyskytly ohlasy kritizující i souhlasné, ať již je vyslovil kdokoli. Neuvedla, že by stěžovatelka úmyslně vyloučila ty, kteří s pravidly oblékání souhlasili. Tato skutečnost proto nemusela být prokazována. Městský soud se zabýval všemi žalobními námitkami, které byly do značné míry propojené, soud je proto nemusel vypořádat jednotlivě.

17. K námitce nepřezkoumatelnosti výrokové části správního rozhodnutí žalovaná podotkla, že rozsudek čj. 2 Ads 58/2003 – 75, na který stěžovatelka odkázala, se týká rozhodnutí soudů, nikoliv správních orgánů. Nadto se zabývá nerozeznatelností výrokové části a odůvodnění, nikoliv pouze výrokové části. Rozhodnutí žalované je jednoznačně strukturované, lze z něj seznat, co je výrok, odůvodnění a poučení. Podle žalované na posuzovanou věc nedopadal ani rozsudek čj. 30 Ca 394/99, který se týkal přezkumu rozhodnutí o nařízení odstranění přístavby. Bude-li však přihlédnuto ke zvláštnostem rozhodování žalované, rozhodnutí o uložení pokuty bude v souladu i se závěry tohoto rozsudku. Žalovaná uzavřela, že výrok rozhodnutí odpovídá požadavkům správního řádu i tomu, že žalovaná rozhoduje podle zákona o vysílání. Odkaz stěžovatelky na rozsudek čj. 8 As 124/2012 – 52 byl nadbytečný, protože rozhodnutí žalované s ním nebylo v rozporu. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2011, čj. 8 As 68/2011 – 99, a konstatovala, že záhlaví končilo slovy „*vydala dne 19. března 2013 rozhodnutí*“. Výrok, který po něm následoval, nebyl nepřezkoumatelný. Městský soud se uvedenou žalobní námitkou řádně zabýval.

18. Námitka nesrozumitelnosti odůvodnění rozhodnutí žalované byla obecná, neobsahovala žádné konkrétní argumenty. Z ostatních kasačních námitek vyplývá, že stěžovatelce bylo zřejmé, čím žalovaná odůvodnila své rozhodnutí. Městský soud se touto žalobní námitkou řádně zabýval.

19. Námitky nesprávné aplikace právního předpisu směřovaly spíše proti rozhodnutí žalované než proti napadenému rozsudku. K námitce týkající se hodnocení reportáže jako předpojaté, žalovaná uvedla, že nezpochybnila záměr stěžovatelky informovat o příručce. Tento záměr však nebyl rozhodující. Žalovaná hodnotila pouze způsob zpracování reportáže a její vliv na diváky. V tomto směru odkázala na své rozhodnutí. Zejména uvedla, že reportáž bylo třeba hodnotit jako celek – reportáž vyzněla tak, že pravidla odívání v příručce jsou nesmyslná,

že se jedná o přehnané, staromódní a extremistické požadavky, že církev je zastaralá, divná až extremistická. Stěžovatelka v reportáži nezmínila nic, co by vyvrátilo či zmírnilo tento závěr. Jednostrannost reportáže byla jednoznačná. Závěr o extremismu určitého subjektu přitom nelze opřít pouze o skutečnost, že požaduje slušné oblečení i v horkých dnech.

20. Není pravdou, že by žalovaná uvedla, že účelem reportáže bylo zesměšnění pravidel v příručce. Žalovaná hodnotila vyznění a zpracování reportáže, nikoliv její účel. Stěžovatelkou popsána povaha bratrstva nebyla pro věc rozhodná, reportáž hodnotila bratrstvo jako nemoderní a extremistické právě s ohledem na požadavek oblékání, ačkoliv ten není ničím extrémním. Kritika není ve zpravodajství zakázána, musí však být podložena kompletními fakty, které ji případně zmírňují či zpochybňují. V daném případě tomu tak nebylo, téma bylo uchopeno jednostranně. Žalovaná zopakovala, že reportáži vytkla nezařazení pozitivních komentářů, případně vyjádření církevních představitelů. Nebyl zde dán prostor pro vyjádření kohokoliv, kdo by nehodnotil požadavky bratrstva pouze negativně. Žalovaná připustila, že dotázání mohli být pouze ti, kteří hodnotí problematiku negativně. Pro vyváženost a nejednostrannost reportáže však tvůrci měli vyhledat i zdroje opačného názoru. Žalovaná nesouhlasila s argumentem stěžovatelky, že je trestána za manipulaci s dotázanými. Takový závěr žalovaná nevyslovila, pouze uvedla, že reportáž manipuluje s názorem diváka na danou otázku.

21. Vyjádření odborníka v reportáži podpořilo její jednostranné vyznění. Právě za jednostrannost a nevyváženost reportáže byla uložena pokuta, stěžovatelce tedy nebylo kladeno k tíži, že se názor odborníka shodoval s vyzněním reportáže. Vyjádření odborníka se týkalo spíše povahy bratrstva, než odívání v náboženských objektech, pro reportáž proto bylo nadbytečné. Žalovaná se rovněž nesnažila zasahovat do obsahu reportáže. Musela však hodnotit, zda bylo možné uvést i skutečnosti, které by přispěly jejímu odlišnému vyznění. Žalovaná uzavřela, že se městský soud řádně zabýval všemi námitkami nesprávné aplikace právního předpisu.

22. Závěrem žalovaná zpochybnila nárok stěžovatelky na náhradu nákladů za doplnění kasační stížnosti, které bylo jen drobně upravenou kopií žaloby.

V.

23. V replice k vyjádření žalované stěžovatelka uvedla, že usnesení čj. 6 As 26/2010 – 101 je v posuzované věci aplikovatelné. Odlišná praxe jednoho senátu Nejvyššího správního soudu nemůže vyloučit povinnost ostatních senátů řídit se závazným právním názorem rozšířeného senátu (viz rozsudek čj. 7 As 5/2013 – 38). Tvrzení žalované o nejednotnosti judikatury Nejvyššího správního soudu tedy bylo liché, městský soud byl povinen zohlednit judikaturu tohoto soudu. Obdobnou argumentaci žalovaná uplatnila i v řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 5/2013, které vyústilo ve zrušení rozsudku městského soudu i rozhodnutí žalované. Stěžovatelka se ztotožnila se závěry usnesení čj. 6 As 26/2010 – 101 a uzavřela, že městský soud postupoval v rozporu se zásadami předvídatelnosti práva, ochrany oprávněné důvěry v právo a formální spravedlnosti, pokud nezohlednil toto usnesení.

24. K tvrzení žalované, že každé ze tří předchozích upozornění by bylo samo o sobě dostatečné pro uložení sankce v řešené věci, stěžovatelka uvedla, že žalovaná nemůže svévolně aplikovat právní normy tím, že v některých případech provozovatele pouze upozorní a jindy jej ihned potrestá. Takový postup by byl v rozporu s čl. 4 odst. 3 Listiny. Obdobně nesprávně postupoval i městský soud, který dovodil, že z § 59 zákona o vysílání nevyplývá povinnost žalované opakovaně upozorňovat, aniž by vysvětlil, z čeho vyplývá možnost žalované takto postupovat. Pokud se městský soud odchýlil od usnesení čj. 6 As 26/2010 – 101 vědomě, byl povinen tento postup zdůvodnit (viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009,

sp. zn. IV. ÚS 2170/08). Pokud tak neučinil a nevypořádal se s žalobní argumentací, napadený rozsudek je nepřezkoumatelný.

25. K odkazu žalované na soudní rozhodnutí, podle kterých lze uložit pokutu za odvysílání spotu s odkazem na předchozí upozornění, které se týkalo odlišného spotu, stěžovatelka uvedla, že závěry soudu jsou vázány na konkrétní skutkové okolnosti věci a konkrétní skutkovou podstatu. V posuzované věci proto nejsou aplikovatelné, použitelné jsou pouze v otázce obecného výkladu § 59 odst. 1 zákona o vysílání, a to za současného respektování závěrů rozšířeného senátu. Z nálezu sp. zn. I. ÚS 671/13 nelze dovodit ústavní nekonformitu usnesení čj. 6 As 26/2010 – 101 ani stěžovatelčina výkladu § 59 odst. 1 zákona o vysílání týkajícího se odlišného správního deliktu (neobjektivita a nevyváženosti reportáže). Úlohou Ústavního soudu totiž není sjednocovat judikaturu obecných soudů. Rozhodnutí Ústavního soudu, na která žalovaná odkázala, se týkala účinnosti předchozího upozornění ve vztahu ke správnímu deliktu ohrožování vývoje dětí a mladistvých, nadto ve specifických pořadech Vyvolení, resp. Big Brother, které jsou dostatečně skutkově obdobné. V posuzované věci týkající se odlišné skutkové podstaty správního deliktu proto nebyla použitelná. K tvrzení žalované, že argumentace stěžovatelky není eurokonformní, stěžovatelka odkázala na usnesení čj. 6 As 26/2010 – 101 (část III.1).

26. Odpovědnost za porušení § 31 odst. 3 zákona o vysílání musí být podle stěžovatelky vykládána maximálně restriktivně, protože stanoví meze svobody slova. Posuzování objektivnosti a vyváženosti reportáže se z logiky věci může vztahovat vždy jen k hodnocení konkrétních skutkových okolností té které reportáže, na rozdíl od posuzování nevhodných scén pro děti a mladistvé či odlišení reklamy. Upozornění týkající se závadnosti určité reportáže proto nikdy nemůže být účinné vůči skutkově odlišné reportáži.

27. Stěžovatelka dále konstatovala, že způsob prezentace příručky v reportáži odpovídal jejímu obsahu, který s nadsázkou a prostřednictvím narážek se sexuálním podtextem dovozoval nutnost konzervativního oblékání kvůli nežádoucímu vlivu oblékání žen na kazatele. Je sporné, jak by se k příručce vyjádřili představitelé registrovaných církví, pokud pravidla oblékání v církevních objektech nebyla předmětem reportáže.

VI.

28. V duplice žalovaná setrvala na přesvědčení o nejednotnosti judikatury Nejvyššího správního soudu v otázce účinnosti předchozího upozornění. V tomto směru odkázala na usnesení čj. 8 As 85/2012 – 47, ve kterém osmý senát připustil, že judikatura soudu je rozporná a že usnesení čj. 6 As 26/2010 – 101 umožnilo různý výklad této problematiky. Ve vztahu k nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 671/13 žalovaná nezpochybnila, že sjednocování judikatury obecných soudů je úkolem Nejvyššího správního soudu, pouze dovodila, že městský soud nepochybil, pokud s ohledem na nejednotnou judikaturu dovodil vlastní závěry souladné s názorem Ústavního soudu. Takové závěry by proto neměly být považovány za nesprávné. Žalovaná dále upozornila, že stěžovatelka v soudním řízení pouze opakuje námitky uplatněné ve správním řízení, se kterými se žalovaná i městský soud řádně vypořádaly.

VII.

29. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

30. Kasační stížnost není důvodná.

Předchozí upozornění

31. Stěžovatelka namítla, že žalovaná i městský soud nesprávně posoudily splnění podmínek účinnosti předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání vymezených v usnesení rozšířeného senátu čj. 6 As 26/2010 – 101.

32. Otázkou předchozího upozornění se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2014, čj. 8 As 85/2012 – 88. Dovedil, že upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání je způsobilým podkladem pro uložení sankce za následná porušení zákona, resp. podmínek licence, pokud je s ohledem na obsah upozornění zřejmé, že následné porušení je svými skutkovými okolnostmi typově obdobné tomu, na jehož závadnost již byl provozovatel upozorněn, a je i shodně právně kvalifikováno. Rozšířený senát připustil, že tento výklad může vést v některých hraničních případech k obtížím při posouzení, zda je určité porušení zákona „kryto“ předchozím upozorněním v obdobné věci. Při jejich řešení je namístě celkový pohled na povahu pořadu či jiné části vysílání, jež jsou předmětem zkoumání, na účel jejich vysílání, jakož i na porušené povinnosti.

33. V posuzované věci byla podle žalované podmínka stanovená v § 59 odst. 1 zákona o vysílání naplněna, protože stěžovatelka byla již dříve upozorněna na porušení povinnosti podle § 31 odst. 3 tohoto zákona odvysíláním pořadu Televizní noviny, resp. (1) reportáže s názvem *Plastová okna z Polska – odborníci před nimi varují*, dne 5. 12. 2010 v 19:30 hodin na programu Nova, která byla zpracována jednostranně a neposkytla prostor pro vyjádření zúčastněným stranám (čj. RUD/3447/2011); (2) reportáže s názvem *Ředitel TV Nova zveřejnil oficiální návrh, kterým chce pomoci dokončit proces digitalizace*, dne 8. 6. 2011 v 19:30 hodin na programu Nova, která byla zpracována předpojatě, jednostranně a s cílem vnutit divákům jediný správný názor na věc (čj. RUD/2418/2011); (3) reportáže s názvem *Spor o reklamu v ČT*, dne 9. 6. 2011 v 19:30 hodin na programu Nova, která byla zpracována předpojatě, jednostranně s cílem vnutit divákům jediný správný názor na věc, neosvětlila problematiku v celé šíři a nepředstavila argumenty ve prospěch druhého názoru (čj. RUD/2419/2011); (4) reportáže s názvem *Televize Nova se stala hlavním partnerem připravovaného filmu Signál*, dne 20. 6. 2011 v 19:30 hodin na programu Nova, která byla zpracována předpojatě, jednostranně s cílem vnutit divákům jediný správný názor na věc, neosvětlila problematiku v celé šíři a nepředstavila argumenty ve prospěch druhého názoru (čj. had/2678/2011).

34. Městský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že stěžovatelka byla upozorněna na porušení § 31 odst. 3 zákona o vysílání, kterého se dopustila předpojatým, jednostranným zpracováním pořadu. Divákovi předložila jednostranný pohled na věc, což bylo podpořeno i tím, že v reportáži nezaznělo vyjádření dotčených osob. Dříve odvysílané reportáže vykazovaly v podstatných rysech stejné znaky jako posuzovaný skutek, a stěžovatelka proto byla řádně upozorněna v souladu s § 59 odst. 1 zákona o vysílání na neobjektivnost a nevyváženost reportáže z důvodu jednostranného zpracování.

35. Nejvyšší správní soud se závěry městského soudu souhlasil. Nyní posuzované porušení zákona bylo i skutkově typově dostatečně podobné tomu, na jehož závadnost již byla stěžovatelka upozorněna předchozími čtyřmi upozorněními. Obdobně jako v posuzované věci v předchozích případech žalovaná vytkla stěžovatelce jednostranné zpracování reportáže, které bylo podpořeno zejména absencí vyjádření dotčených osob (v reportáži *Plastová okna z Polska – odborníci před nimi varují* byla prezentována vyjádření týkající se pouze jednoho případu instalace vadných oken, chyběla zde vyjádření výrobců, dovozců či instalatérů, stejně jako vyjádření k jiným případům, došlo zde k nevysvětlené generalizaci tohoto jediného jevu, byl zde představen názor pouze jednoho odborníka, reportáž se nezabývala produkcí

více polských výrobců ani případy bankrotu dovozců oken; reportáže *Ředitel TV Nova zveřejnil oficiální návrh, kterým chce pomoci dokončit proces digitalizace*, a *Spor o reklamu v ČT* jednostranně hájily rušení reklamy na České televizi, aniž by osvětlily problematiku v celé šíři, nebyly zde zmíněny argumenty proti tomuto rušení a nebyla zde blížeji vysvětlena povinnost příspěvků z reklamních příjmů České televize do Státního fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie, díky čemuž reportáže vyzněly tak, že dobrovolný příspěvek do Státního fondu od televízí Nova a Prima by měl být prospěšný, a tím pádem argumentující pro zrušení reklamy na České televizi; v reportáži *Spor o reklamu v ČT* nadto reportér používal nepodložené a manipulativní výroky, kterými bylo podpořeno vyznění reportáže ve prospěch jedné ze sporných stran; reportáž *Televize Nova se stala hlavním partnerem připravovaného filmu Signál* manipulativně a účelově spojila téma natáčení nového českého filmu s tématem rušení reklamy na České televizi tak, aby divák vnímal financování české kinematografie jako otázku zrušení reklamy na České televizi, nebyla zde blíže vysvětlena povinnost příspěvků z reklamních příjmů České televize do Státního fondu, díky čemuž reportáž vyzněla tak, že dobrovolný příspěvek do Státního fondu od televízí Nova a Prima by měl být prospěšný, a tím pádem argumentující pro zrušení reklamy na České televizi). V posledních třech jmenovaných reportážích žalovaná obdobně jako v řešené věci vytkla stěžovatelce, že zpracovala reportáž předpojatě a předložila divákům jediný pohled (názor) na věc. Všechny reportáže stejně jako v nyní řešeném případě byly odvysílány v rámci zpravodajského pořadu *Televizní noviny* na programu Nova. Žalovaná popsaná jednání shodně právně kvalifikovala, spatřovala v nich porušení § 31 odst. 3 zákona o vysílání, tedy porušení povinnosti dbát ve zpravodajských pořadech zásad objektivit a vyváženosti. Předchozí upozornění byla srozumitelná, podrobně a konkrétně vysvětlila, v čem spočívala závadnost stěžovatelčina způsobu zpracování reportáží.

36. Je zřejmé, že podmínky účinnosti předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání, vymezené rozšířeným senátem v usnesení čj. 8 As 85/2012 – 88, byly naplněny. Stěžovatelka na základě předchozích upozornění musela vědět, jaké jednání žalovaná považuje za závadné, a že odvysíláním reportáže, která vykazovala znaky obdobné těm, na jejichž závadnost již byla upozorněna, porušuje § 31 odst. 3 zákona o vysílání.

37. Soud neshledal významným, že se předchozí upozornění nezmínila o požadavku na zasazení do kontextu praxe v zahraničí a o nutnosti informovat o ustálených pravidlech oblékání. Tyto výtky je třeba posoudit již jako konkrétní argumenty žalované svědčící o jednostranném zpracování reportáže.

38. Stěžovatelka rovněž vytkla žalované nepřezkoumatelnost jejích správních úvah a svévoli při aplikaci správních sankcí, protože nevysvětlila, které z předchozích upozornění naplnilo podmínku pro uložení sankce. Stěžovatelka uplatnila tuto námitku až v kasační stížnosti. Řízení před správními soudy je ovládáno dispoziční zásadou, proto již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo (viz např. rozsudky ze dne 25. 9. 2008, čj. 8 Afs 48/2006 – 155, č. 1743/2009 Sb. NSS, nebo ze dne 22. 9. 2004, čj. 1 Azs 34/2004 – 49, č. 419/2004 Sb. NSS). Vzhledem k tomu, že stěžovatelka této povinnosti nedostála a uvedenou námitku neuplatnila v žalobě, ačkoliv tak mohla učinit, námitka byla nepřijatelná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

39. Soud nepřisvědčil kasační námitce, že městský soud nezohlednil závěry vyslovené rozšířeným senátem v usnesení čj. 6 As 26/2010 – 101. Z napadeného rozsudku je zřejmé, že městský soud si osvojil stěžejní argumenty rozšířeného senátu vyslovené v tomto usnesení a v následném odůvodnění rozhodnutí je aplikoval (viz str. 11 rozsudku). Učinil tak přitom způsobem souladným s výše zmíněným usnesením rozšířeného senátu čj. 8 As 85/2012 – 88.

Poukaz stěžovatelky na rozsudek čj. 7 As 5/2013 – 38 byl za této situace irrelevantní, usnesení rozšířeného senátu čj. 8 As 85/2012 – 88 odstranilo rozpor v judikatuře Nejvyššího správního soudu a při posuzování účinnosti předchozího upozornění je třeba z něj bez dalšího vycházet. V tomto směru tedy nebylo možno městskému soudu čehokoliv vytknout.

Tvrzení žalované nemající oporu ve správním spisu

40. Stěžovatelka zpochybnila tvrzení žalované, že pro reportáž byla vybrána pouze vyjádření osob, která se názorově hodila jednostrannému zpracování tématu, resp. že prostor k vyjádření byl poskytnut pouze negativním hlasům. Tato argumentace neměla oporu ve správním spisu. Městský soud se k žalobní námitce nevyjádřil, napadený rozsudek proto byl nepřezkoumatelný.

41. Z napadeného rozsudku vyplývá, že městský soud uvedené žalobní námitce nepřisvědčil. Na str. 12 a 13 se vyjádřil k několika námitkám, včetně námitky právě řešené, přičemž zejména uvedl, že se žalovaná pečlivě vypořádala se všemi stěžovatelčinými argumenty a její hodnocení odpovídalo obsahu reportáže. Reportáž byla zpracována jednostranně a ignorovala prvky svědčící ve prospěch opačného názoru. V reportáži nebyl dán prostor k vyjádření dotčených osob, z vystoupení odborníka na extremismus lze dovodit, že bratrstvo zastává radikální postoje. Požadavek na určitý typ oblékání v náboženských objektech byl v reportáži zesměšňován, kritizován a odsuzován pro nmodernost.

42. Podle kasačního soudu napadený rozsudek v tomto směru z hlediska přezkoumatelnosti obstál. Městský soud se k předmětné námitce vyjádřil, byť v relativně obecné rovině. Zejména uvedl, že hodnocení reportáže v rozhodnutí žalované odpovídalo jejímu obsahu. K tomu zdejší soud doplňuje, že z odůvodnění rozhodnutí o uložení pokuty jednoznačně vyplývá, že žalovaná vytkla stěžovatelce, že v reportáži vystoupily pouze osoby, které vůči příručce zastávaly negativní postoj, aniž by byl dán prostor k vyjádření osobám opačného názoru. Tento závěr vyplývá přímo z popisu předmětné reportáže – je zřejmé, že v reportáži se neobjevilo žádné vyjádření, které by obhajovalo existenci příručky, resp. určitému standardu oblékání, nebo zaujalo kladné stanovisko. Uvedené tvrzení žalované proto má oporu ve správním spisu.

Nepřezkoumatelnost výrokové části a odůvodnění rozhodnutí žalované

43. Podle stěžovatelky byl výrok rozhodnutí žalované nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, protože z něj nebylo možno seznat, která část představuje záhlaví, výrok a odůvodnění rozhodnutí. Městský soud se s touto námitkou vypořádal nedostatečně a nevysvětlil, proč nezohlednil judikaturu Nejvyššího správního soudu, na kterou stěžovatelka poukázala.

44. Městský soud konstatoval, že napadené rozhodnutí splňovalo všechny náležitosti stanovené správním řádem. Výrok obsahoval všechny identifikační znaky správního deliktu, bylo z něj patrné, za jaké jednání je stěžovatelka sankcionována a jakou skutkovou podstatu správního deliktu naplnila. Výrok byl srozumitelný a byl zřetelně oddělen od odůvodnění. K žalobní námitce, že výrok byl spojen se záhlavím, městský soud uvedl, že tato skutečnost nemohla způsobit nesrozumitelnost rozhodnutí, protože z § 68 správního řádu nevyplývá, že záhlaví je samostatnou náležitostí správního rozhodnutí.

45. Městský soud žalobní námitku řádně a srozumitelně vypořádal, Nejvyšší správní soud jeho závěrům přisvědčil. Podle § 68 odst. 1 správního řádu rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 (§ 68 odst. 2 věta první správního řádu). Nyní posuzované správní rozhodnutí

těmto požadavkům dostalo. Výroková část a odůvodnění byly řádně a jednoznačně odděleny - je zřejmé, že odůvodněním je část rozhodnutí označená jako „*Odůvodnění*“. Záhloví rozhodnutí nemusí být od dalších částí rozhodnutí nijak odděleno, správní řád tuto část rozhodnutí nevymezuje. Údaje obecně považované za záhlaví (označení správního orgánu, účastníků řízení a právních ustanovení, podle nichž bylo rozhodnuto) jsou součástí výrokové části rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 11. 1. 2012, čj. 3 Ads 96/2011 – 118).

46. Stěžovatelka dále namítla, že odůvodnění rozhodnutí žalované nesplnilo náležitosti § 68 odst. 3 správního řádu, bylo nepřehledné a místy zmatečné (viz např. úvaha žalované ohledně absence typově obdobného upozornění na str. 5 a násl. rozhodnutí). Nezrušil-li městský soud rozhodnutí žalované pro tuto vadu, napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

47. Městský soud uvedl, že odůvodnění rozhodnutí obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti, jsou z něj patrné důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaná řídila při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, i vypořádání návrhů a námitek stěžovatelky a jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí.

48. Nejvyšší správní soud shledal vypořádání námitek v odpovídající míře obecnosti ještě dostatečným. Městský soud vysvětlil, proč považuje odůvodnění správního rozhodnutí za dostatečné. Kasační soud se s jeho závěry ztotožnil, stěžovatelka ostatně v tomto směru napadenému rozsudku ničeho konkrétního nevytkla, omezila se na obecnou námitku bez jakékoliv bližší argumentace.

Hodnocení reportáže

49. Stěžovatelka se vymezila i proti hodnocení obsahu reportáže. V reportáži nebyl prezentován předpojatý a jednostranný pohled na věc, reportáž pouze informovala o existenci příručky. Záměrem reportáže nebylo zesměšnit pravidla v příručce, ale pouze atraktivním způsobem poukázat na problematiku způsobu oblékání v církevních objektech podle příručky. Dotázaní lidé hodnotili některá pravidla v příručce na základě jejich vlastního postoje k církevním institucím. Stěžovatelce nelze klást k tíži, že negativně hodnotili příručku všichni dotázaní, a nelze po ní požadovat, aby tyto názory nezveřejnila. Nelze ji rovněž trestat za to, že informuje o postoji veřejnosti, který je způsobilý provokovat, takový postup by představoval zásah do zpravodajské licence a práva na svobodu slova a projevu. Stěžovatelka doplnila, že manipulace s dotázanými nebyla prokázána. Z uvedení názoru odborníka na extremismus nelze dovozovat snahu o zesměšnění příručky či její označení za staromódní, dogmatickou či extremistickou. Odborník netvrdil, že bratrstvo nebo příručka jsou extremistické, pouze se pravdivě a nezaujatě vyjádřil k povaze bratrstva. Stěžovatelka rovněž nesouhlasila s požadavkem žalované, aby se v reportáži vyskytla zmínka o existenci pravidel oblékání obecně, tato skutečnost je obecně známá a její sdělení divákům by bylo nadbytečné. Předmětem reportáže bylo oblékání pouze v souvislosti s příručkou. Požadavek žalované byl nepřiměřený a neoprávněný, žalovaná se pokoušela dotvářet obsah reportáže.

50. Prakticky shodné námitek stěžovatelka uplatnila i v žalobě. Městský soud k nim zejména uvedl, že ze záznamu pořadu ani z obsahu spisu jednoznačně nevyplývá, že základním smyslem reportáže bylo informovat o příručce. Žalovaná se pečlivě vypořádala se všemi stěžovatelčinými argumenty, její hodnocení, že reportáž nebyla objektivní a vyvážená, odpovídala obsahu reportáže. Podle soudu reportáž byla zpracována jednostranně zejména proto, že v ní nebyl dán prostor k vyjádření žádnému církevnímu představiteli či osobě, která se pohybuje v církevním prostředí, a nebyly v ní alespoň obecně zmíněny zvyklosti oblékání

při vstupu do církevních objektů. Jednostrannost lze dovést i z celkové prezentace autora a obsahu příručky. Reportáž pominula skutečnosti svědčící ve prospěch opačného názoru, že některé náboženské či kulturní události vyžadují určitý typ oděvu bez ohledu na počasí. Informace byly divákovi poskytnuty neúplně a nedostatečně. Z vystoupení odborníka na extremismus vyplynulo, že bratrstvo má radikální, výstřední postoje, divákovi byl vnucován názor, že pravidla oblékání v příručce jsou radikální, výstřední a nesmyslná. Požadavek na oblékání v náboženských objektech byl v reportáži účelově zesměšňován, kritizován a odsuzován pro nemodernost a nesmyslnost. Městský soud uzavřel, že způsob, kterým stěžovatelka zpracovala reportáž, nesplňoval požadavek objektivnosti a vyváženosti zpravodajství. Divákovi byl prezentován jednostranný pohled na věc, což mu neumožnilo vytvořit si vlastní názor na věc.

51. Městský soud se s žalobní argumentací stěžovatelky vypořádal a vysvětlil, proč reportáž nenaplnila požadavky vyváženosti a objektivity zpravodajství. Kasační soud se s názorem městského soudu ztotožnil. Reportáž byla zpracována nevyváženě v tom směru, že pravidla obsažená v příručce prezentovala jako zcela nestandardní a zvláštní. Toto vyznění bylo podpořeno zejména vyjádřeními dotázaných osob, které vůči příručce zaujaly negativní postoj. V reportáži nebyl dán přiměřený prostor k vyjádření opačného názoru. Celkové jednostranné vyznění reportáže podtrhlo vyjádření odborníka na extremismus, kdy zejména z jeho označení na obrazovce bylo možno obecně usuzovat na radikální povahu bratrstva, resp. příručky jím vydané. Stěžovatelce nebylo vytýkáno, že se v reportáži vyskytly provokativní, resp. kritické názory. Je nepochybné, že v zájmu objektivnosti a vyváženosti zpravodajství mohou v reportáži zaznít i postoje negativního vyznění. Je však třeba, aby celkové vyznění takové reportáže nepůsobilo zaujatě. Taková situace přitom nastala. Rovněž žalované nelze vytýkat, že vymezila, v jakých nedostacích spočívá jednostranné zaměření reportáže, tedy že stěžovatelka nezmínila obecnou existenci pravidel oblékání v zahraničí, v rámci jiných náboženství nebo na různých společenských či kulturních akcích. Právě prostřednictvím této argumentace žalovaná vyzdvihla jednostrannost reportáže, která označovala zvláštní pravidla oblékání v příručce za nestandardní. Požadavky na odívání při různých příležitostech přitom obecně nejsou ničím ojedinělým.

52. Stěžovatelka závěrem namítla, že je soukromoprávním subjektem, který by měl mít širší možnosti zařazovat do vysílání atraktivní zprávy nebo zprávy obsahující různá stanoviska. Shodnou námitku stěžovatelka vznesla i v žalobě, přičemž městský soud k ní uvedl, že odpovědnost provozovatele za dodržování povinnosti stanovené v § 31 odst. 3 zákona o vysílání se neliší podle toho, zda se jedná o soukromého provozovatele či provozovatele veřejnoprávního vysílání. Je rozhodné, že v řešené věci byla reportáž odvysílána v rámci zpravodajského pořadu Televizní noviny. Na tento závěr přitom nemá vliv okolnost, že jsou do tohoto pořadu zařazeny i části, které nemají zpravodajský charakter.

53. Kasační soud souhlasil s městským soudem. Ustanovení § 31 odst. 3 zákona o vysílání stanoví povinnost dodržování zásad objektivity a vyváženosti všem provozovatelům vysílání [viz § 2 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání] bez ohledu na to, zda se jedná o soukromého provozovatele nebo provozovatele veřejnoprávního vysílání. Vysílá-li tedy stěžovatelka zpravodajské pořady, musí dbát uvedených zásad. Nemůže dovozovat, že se na ní jako na soukromoprávní subjekt vztahují mírnější pravidla.

54. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

55. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. října 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu